

MAANDBLAD

UITGEGEVEN DOOR HET NATUURHISTORISCH GENOOTSCHAP IN LIMBURG.

VERGADERINGEN.

Ondanks den besten wil zijn op den oogenblik vergaderingen onmogelijk. De treinenloop is van dien aard, dat men zelfs niet bij benadering kan weten hoe of vertrek en aankomst onzer Nederlandsche stoomrossen klopt met de officieele uren, omtrent hen, in de spoorweggidsen aangegeven.

Men verzoekt ons daarom van verschillende kanten, geene vergadering uit te schrijven vóór Februari.

Hopelijk mag er dan in den ellendigen verkeers-toestand verandering komen.

HET NATUURHISTORISCH GENOOTSCHAP IN 1918.

Waar we in dit, 't laatste Maandblad van 1918 'n kort overzicht gaan geven van wat het N. H. G. in 't afgelopen jaar beleefde, verwachten de lezers natuurlijk, dat we ons relaas aanvangen met 'n klacht.

'n Klacht, n.m.l., welke zich nu al vier jaren lang doet hooren in haast ieder verslag van bijna elke wetenschappelijke vereeniging.

De klacht betreft de groote moeilijkheden, waarmee, in de huidige tijdsomstandigheden, 't houden van vergaderingen gepaard gaat.

De klacht betreft tweedens de duurte van papier en drukloon, duurte, welke noodzakelijkerwijze heur nadeeligen invloed moet doen gevoelen op 't geregeld verschijnen van wetenschappelijke publicaties.

Ook onze vereeniging heeft redenen te over om over een en ander bitter te klagen.

Doch, wijl bij ons Bestuur de vaste wil voorzit, om zich wat betreft vergaderingen niet langer door de tijdsomstandigheden te laten terroriseeren en we in den persoon van den heere Cl. Goffin 'n zeer coulant uitgever hebben, die alles doet om in zake publicaties 't Genootschap behulpzaam te zijn, zullen we ons van klagen over 't verleden onthouden, veeleer vol optimisme, onze gedachten richten naar de toekomst, die verbetering zal brengen in zaken, welke tot nu toe redenen tot klagen gaven.

Trouwens 'n opgewekt optimisme heeft meer pas dan „zwartkijkerij.”

Want in 't afgelopen jaar mochten wij niet minder dan veertig nieuwe leden inschrijven!...

Dit getal vergoedt derhalve ruimschoots de zeer kleine verliezen, welke we door bedanken en sterfgevallen moeten boeken en levert 't bewijs, dat 't Natuurhistorisch Genootschap in Limburg zich meer en meer mag verheugen in belangstelling, zoowel binnen als buiten de provincie.

Die belangstelling bleek trouwens ook uit de bijdragen in 't laatste Jaarboek en in de Maandbladen van 1918.

Verschillende Natuurhistorici van naam bedienden zich van Jaarboek en Maandbladen, uitgegeven door onze Vereeniging, om er vondsten en onderzoekingen in te publiceeren en getuigden aldus, dat ze het Limburgsch Natuurh. Genootschap beschouwden als 'n wetenschappelijke instelling, welke aan haar doel beantwoordt en in staat is om wetenschappelijke waar aan de wetenschappelijke markt te brengen.

Hoe onze vereeniging beantwoordt aan haar doel, blijkt eveneens uit de prestaties van het Natuurh. Museum te Maastricht.

Dit museum toch kwam destijds, dank het Genootschap tot stand.

Dat, — we moeten 't hier voor den zooveelsten keer spijtig zeggen, — de Museumgebouwen zich nog steeds in desolaten toestand bevinden, is heusch niet de schuld van het Natuurh. Genootschap.

't Genootschap heeft er, ter bevoegder plaatse, vaak genoeg op aangedrongen, om in dien toestand verbetering te brengen.

En vaak genoeg ook is zelfs onmiddellijke verbetering toegezegd....

Intusschen kwam er in 't afgelopen jaar van die verbeteringen alweer niets.

Waar ligt de schuld?....

Wij weten 't niet.

Maar wat we wèl weten en wat we hier ter plaatse luide durven zeggen, is: zij, die schuld dragen van den desolaten toestand, waarin 't Natuurhistorisch Museum te Maastricht, wat betreft de gebouwen, nog immer verkeert, handelen onverantwoordelijk ten opzichte van de natuurhistorische wetenschap in Limburg, onverantwoordelijk ook ten opzichte der stad Maastricht.

Zij kunnen, zij moeten althans weten, dat een museum van Natuurlijke Historie, ondergebracht in gebouwen, gelijk op den oogenblik de gebouwen zijn te Maastricht, een „onding” is.

Dat we met 'n dergelijk „onding” op den oogenblik zitten te sukkelen spijt ons te meer, omdat er in den Heksenhoek plaats en gelegenheid te over is, om 'n Provinciaal Natuurhistorisch Museum te creëren, zooals er in heel 't land wellicht geen tweede gelegenheid bestaat.

De Heksenhoek en diens buurt is de meest pittoreske hoek van gansch Oud-Maastricht.

De gebouwen dáár, bestemd voor museum, zijn, als ze doelmatig worden ingericht, van dien aard dat in andere provincies, in andere steden, niet gauw betere dergelijke gebouwen gevonden kunnen worden.

In den Heksenhoek is er plaats te over om, mits 'n doelmatige restauratie, 'n Natuurhistorisch Museum in 't leven te roepen, 't welk niet alleen van belang